

Υπόθεση 297/84

Halil και Fatos Sahinler
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Απαράδεκτο »

Περίληψη

Διαδικασία — Διορισμός αντικλήτου στον τόπο όπου εδρεύει το Δικαστήριο — Έλλειψη — Πρόσκληση προς τακτοποίηση του δικογράφου στην οποία δεν δόθηκε συνέχεια — Απαράδεκτο (Κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 38, παράγραφοι 2 και 7)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 29ης Ιανουαρίου 1986 *

Στην υπόθεση 297/84,

Halil και Fatos Sahinler, εκπροσωπούμενοι από το δικηγόρο Βερολίνου Klaus Dieter Deumeland,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Peter Gilsdorf, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

στην οποία ζητείται να ακυρωθεί το υπ' αριθ. 8908 της 4ης Οκτωβρίου 1984 έγγραφο της Επιτροπής και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να εκδώσει οδηγία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, U. Everling, K. Bahlmann και R. Joliet, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon

γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

- 1 Με δικόγραφο που καταχωρίστηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Δεκεμβρίου 1984, οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά του από 4 Οκτωβρίου 1984 εγγράφου της Επιτροπής, χωρίς το δικόγραφο αυτό να περιέχει προσδιορισμό τόπου επιδόσεων στην έδρα του Δικαστηρίου, δηλαδή στο Λουξεμβούργο.
- 2 Με έγγραφο της 11ης Δεκεμβρίου 1984, ο γραμματέας του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 38, παράγραφος 7, του κανονισμού διαδικασίας, κάλεσε τους προσφεύγοντες να προσδιορίσουν τόπο επιδόσεων μέχρι τις 3 Ιανουαρίου 1985.
- 3 Με επιστολή της 28ης Δεκεμβρίου 1984, που καταχωρίστηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Ιανουαρίου 1985, οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι δεν μπορούσαν να αντεπεξέλθουν στα δικαστικά έξοδα και ότι γι' αυτό το λόγο τους είναι αδύνατο να ορίσουν πρόσωπο που θα είναι εξουσιοδοτημένο να λαμβάνει όλες τις επιδόσεις. Με την ίδια επιστολή, ζήτησαν, σύμφωνα με το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, τη χορήγηση του ευεργετήματος της πενίας για την προσφυγή.

- 4 Με Διάταξη του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 20ής Ιουνίου 1985, απορρίφθηκε το αίτημα των προσφευγόντων περί χορηγήσεως του ευεργετήματος της πενίας.
- 5 Με έγγραφο της 9ης Δεκεμβρίου 1985, ο γραμματέας του Δικαστηρίου επανέλαβε την πρόσκληση να προσδιορίσουν τόπο επιδόσεων και έταξε προθεσμία μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1985 για την τακτοποίηση του δικογράφου της προσφυγής. Με επιστολή της 14ης Δεκεμβρίου 1985, οι προσφεύγοντες, αναγνωρίζοντας τη λήψη του από 9 Δεκεμβρίου 1985 εγγράφου του γραμματέα, γνωστοποίησαν ότι, για οικονομικούς λόγους, δεν είναι σε θέση να προσδιορίσουν τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο.
- 6 Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 38, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής περιέχει προσδιορισμό τόπου επιδόσεων στην έδρα του Δικαστηρίου. Το άρθρο 38, παράγραφος 7, του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι, αν το δικόγραφο της προσφυγής δεν είναι σύμφωνο με τους όρους που απαριθμούνται στις παραγράφους 2 έως 6 του άρθρου 38 του προαναφερθέντος κανονισμού και αν εντός εύλογης προθεσμίας που τάσσεται προς τούτο από το γραμματέα δεν γίνει η τακτοποίηση του δικογράφου της προσφυγής, αυτό συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής.
- 7 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η προθεσμία προς τακτοποίηση, η οποία αρχικά είχε ταχθεί μέχρι τις 3 Ιανουαρίου 1985, παρατάθηκε με το από 9 Δεκεμβρίου 1985 έγγραφο έως τις 31 Δεκεμβρίου 1985. Επομένως, οι προσφεύγοντες είχαν αρκετό χρόνο για να προσδιορίσουν τόπο επιδόσεων.
- 8 Όσον αφορά τους οικονομικούς λόγους οι οποίοι, κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων, τους εμπόδισαν να προσδιορίσουν τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι εν λόγω λόγοι δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί, καθόσον η αίτηση χορηγήσεως του ευεργετήματος πενίας απορρίφθηκε.
- 9 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφυγή που ασκήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 1984 πρέπει να κηρυχτεί απαράδεκτη.
- 10 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή.
- 2) Διαγράφει την υπόθεση από το πρωτόκολλο.
- 3) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 29 Ιανουαρίου 1986.

Ο γραμματέας
P. Heim

Ο πρόεδρος
A. J. Mackenzie Stuart